

Pinksteren, 18/19 mei 2024

Handelingen 2,1-11; ps 103; Galaten 5,16-25; Johannes 15,26-27; 16,12-15.

Er viel mij iets op

Toen ik vorige week, op Hemelvaartsdag, het Evangelie mocht voorlezen, viel mij iets op. Over het gebeuren van die dag, de Hemelvaart van Jezus, stonden er maar een paar korte regeltjes in de evangelietekst van Marcus. Als het ware zo, even, tussendoor. De rest van de Evangelie ging niet over de hemelvaart, maar ging over de opdracht die Jezus aan zijn leerlingen gaf. En ook in de eerste lezing op die dag, uit het boek van de Handelingen stond de Hemelvaart maar even, terloops, vermeld. En ook daar ging de tekst over de opdrachten die Jezus aan zijn leerlingen gaf, toen hij nog, in zijn laatste dagen op aarde, zichtbaar was in menselijke gestalte.

Over het gebeuren op die dag krijgen de Apostelen zelfs het verwijt: "Waarom blijven jullie naar de hemel staren?" Het belangrijkste met de Hemelvaart is, dat Jezus ons uitzendt om zijn werk voort te zetten.

Zo'n zelfde gevoel heb ik vandaag ook, met de lezingen die de Kerk heeft gekozen voor het feest van Pinksteren dat wij vandaag vieren. Wat is er precies gebeurd met Pinksteren? Wij weten het niet. Onze teksten spreken er heel onduidelijk over. We hoorden het in de eerste lezing. Een "gedruis" uit de hemel, "iets als een windvlaag", "iets als tongen van vuur", "iets als het fladderen van een duif" ... Het is alsof de getuigen, zij die er bij waren, niet goed konden beschrijven wat ze hadden gezien en wat hen was overkomen.

We zien dat ook, wanneer kunstenaars het Pinksterwonder afbeelden. Ze komen meestal niet verder dan tongen van vuur die over de Apostelen en Maria neerkomen. En wij ook, wanneer wij spreken over de Heilige Geest, dan is ook altijd in de vorm van symbolen, beelden, metaforen: vuur en vlam, adem, wind, inspiratie ... Nee, het Pinkstergebeuren is iets dat je maar moeilijk kunt afbeelden, weergeven, vertellen.

Maar net als met Hemelvaart, gaat het ook hier niet specifiek over het historisch gebeuren. Het is geen reconstructie van een gebeurtenis. Het gaat veeleer over de opdracht die Jezus ons vandaag geeft, dat wil zeggen Zijn boodschap doorgeven, het Evangelie verkondigen.

Het Evangelie verkondigen, dat doen wij, zoals Paulus in zijn brief aan de Galaten zegt: van waaruit leven wij? Vanuit het geestelijke of vanuit het lichamelijke. Welke vruchten brengen wij voort: vruchten van het vlees of vruchten van de geest (liefde, vreugde, vrede, geduld, vriendelijkheid, goedheid, trouw, zachtheid, ingetogenheid). Het antwoord ligt dus bij ons. Zo moeten wij ons geloof uitdragen.

En in het Evangelie lezen we zojuist dat de Geest die Jezus zendt, een Geest is die ons mensen inspireert, die mensen activeert, bemoedigt, dat Gods Geest de kerk leidt, dat Gods Geest de kerk doet groeien en bloeien, ondanks wat wij ervan maken. Want gelukkig is de Kerk geen mensenwerk. Anders bestond zij allang niet meer, maar is de Kerk werk van de Heilige Geest. Maar Gods Geest kan alleen maar werken als wij, met ons mensenwerk, meewerken met Gods Geest.

En daarmee is Pinksteren niet zozeer de herdenking van een historisch gebeuren, maar veeleer een opdracht die we meekrijgen om in ons leven het Evangelie waar te maken. Dezelfde opdracht die ook Sint Servaas bezielde: getuigen van je geloof.

En inderdaad. Soms, naar gelang de kalender, valt het Pinksterfeest samen met de herdenking, in onze stad Maastricht, van sint Servaas. Hij was de eerst bekende bisschop in onze streken, hij was het die als eerste hier het geloof heeft verkondigd. Dat wij hem vandaag, zo dadelijk in de Stadsprocessie, gaan herdenken, is voor ons vooral de aansporing om zijn

werk voort te zetten. En het geloof verkondigen, dat is, voor ons, de manier waarop wij, als gelovige mensen, ons geloof uitstralen, zodat het ook ander mensen inspireert.
En dat doen wij, zoals Paulus ons vandaag zegt, door vruchten voort te brengen.

Diaken Régis